

Gthoracis laxiora penetralia recipit spiritum: & cum sit ipse plenisq; penetrabilis, spiritus in infusione interiorē calorem refrigerat. Thorax enim vt suscipit alimenta, ita superfusa ciborum, & succos salubres, sanguinēq; digerit. Et pulmo peruius, vnde facilius ad eū potest aspi ratio spiritus peruenire. Pisces vero branchias habēt, quas nunc plicant & colligunt, nunc explicant atq; aperiant. In hac ergo collectionem & apertionem dū suscipitur aqua, & transmittitur ac penetrat, respirationis munus videtur implere. Propria igitur natura est piscium, nec cōmūnis cum cæteris, specialis vltus, & a cæteris viuendi quædā separata & secreta substantia. Propterea nō nutriuntur, neq; vt terrena animalia manus humanæ tactū & alimento & delinimēto aliquo delectantur, sed etiam si seruantur, in viuariis suis viuunt.

De dentibus ac violenta pisciū auaritia se inuicē deuorantium. Et quod in signum facti sint, vt in iis nostrorum morum vitia videamus, exemplaque caueamus. Quod præterea homo fit piscis, ex pulchræ comparationis inductione, & ad pericula cauenda diligenti admonitione. Caput V.

H
De Scaro

QUID autem de densitate dicam dentium? Non enim vt bos aut ouis ex vna parte dentes habent, sed vtraq; pars armata est dentibus, quia in aqua sunt: et si diutius cibi vererent, & non cito trāsmitterent, aquarum alluione de dentibus eorum esca posset auferri ac delui. Ideo desos & acutos habent, vt cito incidant, cito cōficiant, cibum facile & sine aliqua mora & dilatione trāsmittant. Deniq; non ruminant, solus tamē Scarus in his ruminare perhibetur vt ferunt quibus aut euentus aut vltus fuit aut studium talia comprehendere. Sane nec ipsi a suis potitæ euasere violentiam, & auaritiæ potentiorum subiecti vbiq; inferiores sunt. Quo quisq; infirmior, eo prædæ patet. Et plerique quidem herbis pascuntur, ac minutis vermibus. Sunt tamen qui inuicem se deuorent, & sua carne pascantur. Minor apud illos esca maioris est: rursus ipse maior a validiore inuaditur, & fit esca alterius prædator alieni. Itaq; vsu venit vt cum ipse aliū deuorauerit, ab alio deuoretur: & in vnu vētrem vterq; veniat cum voratore proprio deuoratus: sitq; simul in vno viscere prædæ vindictæq; confortiū. Et ipsi postea sponte hæc accreuit iniuria, sicut in nobis non ex natura cōpita, sed ex auaritia. Aut quia ad vsum hominū dati sunt, in signum quoq; facti sunt, vt in his nostrorum morum vitia videremus, & caueremus exēpla, ne quis potior inferiorē inuaderet, daturus in se potentiori exēplum iniuriæ. Itaq; qui alterum lædit, sibi laqueum parat, in quem ipse incidat. Et tu piscis es, qui viscera inuadis aliena, qui demergis infirmum, qui cedente persequeris vsq; in profundum. Caue ne dum, illum sequeris, incidas ipse in validiore: & deducat te in alienas infidias, qui tuas vitat, priusq; tuam speiet erinam, qui te persequente propriam reformidabat. Quid interest inter diuitem improbæ cupiditatis ingluuie absorbentem infirmorum patrimonia, & Silurum de minorum piscium visceribus alium replentem? Desumctus est diues, et nihil ei sua spolia profuerunt: immo magis eum rapinarum suarum detestabiliorem fecit infamia. Captus est Silurus, & inutilis præda detecta est. Quāti in eo reperuntur qui alios deuorauerunt? Et tu diues habes in sinu tuo alterius prædatorum. Ille habebat facultates pauperis, quas inuaserat: tu eum opprimitis, duo patrimonia tuis facultatibus addidisti: & adhuc tanto non satiaris augmento: & dicis quod alios vindicaueris, cum eadem committas quæ visceris: iniusto iniustior, & iniquo iniquior, auaro auarior. Vide ne idē te qui piscem illum finis inueniat: hamum caue, caue retia. Sed præsumis de potentia, quod nemo tibi possit

De Siluro.

resistere. præsumebat & Silurus quod hamum nemo sibi iaceret, nemo retia tenderet: & si incidisset, vniuersa dirumperet: & tamē fuscinam non euasit, aut nexus vinculi validioris incurrit, quibus se non posset exuere. Sine dubio & hominum iniquitas quo gratiora commiserit, eo magis scelere suo tuta esse non poterit, quin aliquando dissoluat quod scelerum precio constat difficiale posse vitari.

Quod homo fit piscis ex euangelicæ veritatis attestatione. Quod etiā boni & mali pisces sint, cum exhortatione vt bonus piscis hamum, retia, ac finum Petri non timeat. Quia ratione præterea Euangelium pro mari positum fit. Caput VI.

PISCIS ergo es o homo. Audi quia piscis es: Simile est regnum cælorū reti misso in mare, & ex omni genere piscium cōgreganti. Cum autem esset impletum, duxerūt id ad littus, & sedetes elegerūt optimos in vasis suis, malos autem foras miserūt. Sic erit in cōsummatione seculi: Exibunt angeli, & separabunt malos de medio iustorum, & mittent eos in caminā ignis. Sunt ergo boni & mali pisces, boni seruatur ad precium, mali statim ardent. Bonum piscem nec retia inuoluunt, sed eleuāt. Nec hamo interecat atq; interficit, sed preciosi vulneris perfūdīt sanguine: in cuius oris cōfessione bonū precium reperitur, quo tributū Apostolici, & census Christi possit exolui. Sic enim scriptum est, dicēte domino: Reges terræ a quibus accipiunt tributū vel censum? Filius tuus, an ab alienis? Et respondēte Petro, Ab alienis, ait dñs: Vade ad mare, & mitte hamū, & cū piscē qui primus ascēdit, tolle, & aperto ore eius, inuenies ibi staterem illū sumēs, da eis pro me & te. Noli igitur o bone piscis Petri hamū timere, non occidit, sed conserat. Noli quasi vilem te cōtemnere, quia vides corpus infirmū, habes in ore tuo quod & pro Petro & p Christo offeras. Noli timere Petri retia, cui dicit Iesus: Duc in altū, & laxa retia. Nō enim in sinistram partē mittit, sed in dexterā, sicut iussus a Christo est. Noli timere finem eius, quia dictū est ei: Ex hoc eris homines viuificas. Ideo misit retia, & complexus est Stephanū, qui de Euangelio primus ascēdit, habens in ore suo staterē iustitię. Vnde cōfessione constat clamantē dicēs: Ecce, video cælos apertos, & filium hominis stantē ad dexteram dei. Pro hoc pisce stabat dñs Iesus, sciebat enim esse in ore eius precium sui census. Deniq; glorioso martyrio & Petri iudiciū atq; doctrinam, & Christi gratiam locuples assertor impleuit.

Matt. 13

L

Mat. 17.

Luc. 5.

† capiens.

Actu. 7.

M

De instructiua admonitione hominis, quia piscis est, vt super vndas exiliat, & pericula caueat, astutiā serpentium imitando. Quodq; astuti simus circa querenda & obseruanda coniugia, ex pulcherrimi exempli de vipera adaptatione. Caput VII.

NE C te moueat quod pro mari Euageliū posui. Euageliū est, in quo Christus ambulauit: Euageliū est, in quo licet titubauerit Petrus, non tamen negauit, quando per dexteram Christi fidei munimentum stationis inuenit: Euageliū est, de quo martyr ascendit: Euageliū est mare, in quo piscantur apostoli, in quo mittitur rete quod simile est regno cælorum: Euageliū est mare, in quo Christi figurantur mysteria: Euageliū est mare, in quo Hebreus euasit, Aegyptius interemptus est: Euageliū est mare, in quo est sponsa Christi ecclesia, & diuinæ gratiæ plenitudo, quæ supra maria fundata est, sicut dixit Propheta: Ipse super maria fundauit eam. Exili super vndas o homo, quia piscis es: non te opprimant seculi istius fluctus. Si tempestas

Psal. 124.